

NAČ AUTOROVA FANTAZIE NESTAČILA ANEB JEŠTĚ K INTERPRETACI USTANOVENÍ § 13 ZÁKONA O ÚSTAVNÍM SOUDU

VOJTĚCH ŠIMÍČEK

V Časopise pro právní vědu a praxi č. III/1997 jsem publikoval diskusně zaměřený příspěvek, věnovaný problému rozhodování pléna Ústavního soudu. Velmi mne potěšilo, že jsem svým příspěvkem vyprovokoval pokračování diskuse v podobě stati E. Wágnerové¹, kterou pokládám za velice kvalitní a argumentačně velmi precizní, a dovolím si na ni zareagovat následujícím příspěvkem.

Zároveň mne k napsání tohoto článku motivoval náleze Ústavního soudu ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení obecně závazné vyhlášky města Slatiňany.² Nebudu se přitom zabývat věcnými aspekty daného případu, které si nepochybně zaslouží samostatnou pozornost³, ale budu se věnovat toliko *procedurálním záležitostem*. Když jsem totiž připravoval svůj předchozí příspěvek a pokoušel jsem se naznačit možné varianty rozhodování pléna Ústavního soudu, nestačila má fantazie na možnost takového právního závěru, k němuž ve věci vyhlášky Slatiňan Ústavní soud dospěl (proto jsem zvolil poněkud netradiční název článku), a s nímž považuji za nutné se blíže vypořádat.

¹ Časopis pro právní vědu a praxi č. IV/1997.

² Pl. ÚS 17/97, v době přípravy tohoto příspěvku publikována pouze výroková část tohoto nálezu bez odůvodnění ve Sbírce zákonů pod č. 350/1997. Odlíšné stanovisko k tomuto názoru vyslovili soudci Güttler a Varvařovský.

³ Některými věcnými aspekty posuzování obecně závazných vyhlášek obcí, vydaných v jejich samostatné působnosti, jsem se zabýval v článku *Ústavní soud a obecně závazné vyhlášky obcí*, Právní rádce č. 10/1997.

1. KRÁTKÁ REKAPITULACE

Ve svém předchozím příspěvku jsem se pokusil přesvědčit čtenáře o tom, že stávající praxe rozhodování pléna Ústavního soudu zcela neodpovídá dikci zákona o Ústavním soudu a navíc nepokrývá všechny možné varianty, ke kterým může reálně dojít. Je tedy otázkou, zda má své původní opodstatnění. To jsem se pokusil ukázat na (zatím) teoretickém příkladu, kdy by Ústavní soud rozhodoval o návrhu přednosta okresního úřadu na zrušení obecně závazné vyhlášky obce, vydané v její samostatné působnosti. Soudce zpravodaj by došel k názoru, že by tento návrh měl být zamítnut; důvody zamítnutí by však vycházely z právního názoru, který se odchyluje od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v dřívějším nálezu. Pokud by za této situace rozhodovalo plénum, může nastat situace, kdy se sedm soudců vysloví pro vyhovění návrhu a osm pro jeho zamítnutí. Jinými slovy: nenašla by se dostatečná většina pro vyhovění návrhu, ale ani potřebná kvalifikovaná většina devíti soudců pro zamítnutí návrhu (§ 13 zákona o Ústavním soudu). Vznikla by proto zřejmě patová situace, kdy Ústavní soud nedokázal rozhodnout.

V závěru příspěvku jsem proto vyjádřil názor, že kvalifikovaná většina devíti soudců je nutná k rozhodnutí v taxativně vymezených případech, a to k rozhodnutí vyhovujícímu i zamítavému. Kdy Ústavní soud rozhodne pak závisí na tom, kdy se potřebné většiny soudců dosáhne. Ústavní soud by měl být vzhledem ke svému postavení a k předpokládané úrovni jeho členů orgánem, který potřebnou většinu hlasů dokáže najít. V opačném případě nemůže rozhodnout, neboť smyslem zakotvení kvalifikované většiny soudců pro rozhodování v některých věcech je jejich mimořádná závažnost, a tato mimořádná závažnost není omezena pouze na vyhovění příslušným návrhům, nýbrž i na jejich zamítnutí.

2. K NÁMITKÁM E. WAGNEROVÉ

Není samozřejmě pravdou, že by se názor E. Wagnerové s názorem mým rozcházel ve všech aspektech tohoto problému. Velmi podobné stanovisko např. zastáváme v uvedeném případě vyhlášky Slatiňan (viz níže). S některými jejími závěry se však neztotožňuji a pokusím se vysvětlit, z jakých důvodů.

Autorka ve svém příspěvku používá zejména teleologický, částečně i logický a gramatický výklad, přičemž však prý „s gramatickým výkladem nelze vystačit“ a lze jej použít jako výklad pomocný. Přitom autorka vychází z dikce článku 87 odst. 1 písm. a), g) a h) Ústavy ČR, která stanoví, že „Ústavní soud rozhoduje

je o zrušení zákonů“ o ústavní žalobě proti prezidentu republiky nebo o návrhu prezidenta na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny nebo Senátu. Podle ustanovení § 13 zákona o Ústavním soudu pro rozhodnutí v těchto věcech a pro rozhodnutí „přijímané na základě právního názoru, který se odchyluje od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu“ je zapotřebí většiny alespoň devíti přítomných soudců. Z toho E. Wagnerová dovozuje, že „mínil-li by (rozuměj zákonodárce) podrobit režimu § 13 zákona o ÚS i zamítavé rozhodnutí o návrhu, musela by se tato intence projevit v jiné dikci tohoto ustanovení.“ K tomu však lze namítnout, že pokud by zákonodárce nehodlal podrobit režimu § 13 zákona o ÚS i zamítavé rozhodnutí o návrhu, musela by se tato intence rovněž projevit v jiné dikci tohoto ustanovení. Z dikce „Ústavní soud rozhoduje“ totiž podle mého názoru automaticky nevyplývá závěr, že pro zrušení zákona a usnesení nebo pro pozitivní rozhodnutí o ústavní žalobě je třeba kvalifikované většiny devíti hlasů, zatímco pro opačný názor většinového rozhodnutí třeba není. Naopak, domnívám se, že gramatický výklad předmětných ustanovení poměrně jednoznačně uvádí, že mezi pozitivními a negativními rozhodnutími v těchto případech z hlediska nutnosti kvalifikované většiny hlasů neexistuje rozdíl.

E. Wagnerová dále uvádí, že ustanovení § 13 zákona o Ústavním soudu nelze vydělovat z celého ústavního systému a že je naopak nutno hledat jeho naplnění v logice jeho fungování. „Z tohoto pohledu je v něm možno spatřovat určitou brzdu proti zásahům Ústavního soudu do vůle svébytného ústavního orgánu – Parlamentu. Z tohoto pohledu vyžaduje zákon právem, aby dochází-li k zásahu do parlamentní vůle, pak pouze za ztížených podmínek, tj. 9 hlasů v plénu přítomných soudců.“ „Návrh zrušující parlamentní akt má totiž povahu konstitutivní, zamítavý nálezný pouze deklaruje ústavnost již dříve nastalé právní situace.“

Pokud bychom s tímto názorem autorky souhlasili, museli bychom logicky dospět k závěru, že jej lze aplikovat nikoliv pouze na případy rozhodování Ústavního soudu o ústavnosti zákonů (čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy), nýbrž i na další případy, uvedené v § 13 zákona o Ústavním soudu. Podle tohoto ustanovení je kvalifikované většiny devíti soudců zapotřebí rovněž v případech rozhodování o ústavní žalobě Senátu proti prezidentovi republiky a o návrhu prezidenta na zrušení Poslanecké sněmovny a Senátu podle čl. 66 Ústavy.⁴

Představme si proto situaci, kdy by Senát proti prezidentovi republiky vznesl žalobu z velezrady a kdy by Ústavní soud této žalobě buď vyhověl a rozhodl, že se prezident velezrady dopustil nebo by jej naopak žaloby zprostil (§ 104 zákona

⁴ Dalším případem, kterým se však v této souvislosti z povahy věci nezabýváme, je otázka rozhodnutí přijímaného na základě právního názoru, který se odchyluje od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu.

o Ústavním soudu). Je v tomto případě kvalifikovaná většina devíti hlasů nutná pouze v případě zproštění žaloby, tj. v případě „zásahu Ústavního soudu do parlamentní vůle“ nebo naopak pouze v případě rozhodnutí o tom, že se prezident velezrady dopustil, neboť jen toto rozhodnutí má konstitutivní povahu?

Uvedme si i druhý příklad. Pokud by se podle čl. 66 Ústavy Poslanecká sněmovna a Senát usnesli na tom, že prezident republiky ze závažných důvodů nemůže svůj úřad vykonávat a toto usnesení by přezkoumával Ústavní soud, mohl by toto rozhodnutí zrušit nebo naopak zamítnout návrh na jeho zrušení. V jakém případě by však plénum Ústavního soudu muselo rozhodovat kvalifikovanou většinou devíti hlasů? Z logiky argumentace E. Wágenerové by tato většina byla zřejmě nutná pouze v případě vyhovění návrhu na zrušení usnesení; v případě nedosažení této většiny by byl zřejmě návrh automaticky zamítnut. Pokládá však autorka – z hlediska „logiky celého ústavního systému“ – za správné, aby o tak závažné otázce mohli rozhodnout (teoreticky) pouze dva soudci Ústavního soudu?⁵ Jistě lze namítnout, že v tomto případě usnesení schvaluje Parlament a nikoliv Ústavní soud, který má právo toto rozhodnutí pouze přezkoumat. Zároveň je však pravdou, že ke schválení usnesení podle čl. 66 Ústavy postačuje prostá většina přítomných poslanců, resp. senátorů, nikoliv většina kvalifikovaná. Existuje proto teoretická krajní možnost, že toto usnesení schválí minimálně 34 poslanců, 14 senátorů (tj. prostá většina z minimálního kvóra třetiny přítomných poslanců nebo senátorů), ztotožní se s ním 2 soudci Ústavního soudu a bude platné. Kde je v takovém případě pojistka proti zneužití tohoto institutu?

Na tyto nastíněné otázky E. Wágenerová zatím nedává jednoznačnou odpověď. Její způsob interpretace citovaného ustanovení pokládám za poněkud účelový. Jistě, je velmi svůdné nahrazovat zákonný text vlastní interpretací a interpretace, kterou autorka použila, je velmi přesvědčivá, logická a z hlediska věcného k ní nemám zásadní výhrady. Pouze namítám, že překračuje zákonný rámec a pokud tento rámec nebude změněn, velmi bych se tohoto přístupu obával. Rovnocenně lze totiž namítnout, že taxativně uvedené případy, kdy plénum Ústavního soudu ke svému rozhodnutí vyžaduje většinu alespoň devíti soudců, znamenají natolik závažná rozhodnutí, že k jejich pozitivnímu i negativnímu závěru je zapotřebí této kvalifikované většiny. Z hlediska společnosti a státu je totiž stejně významné rozhodnutí, kterým se zákon nebo jeho některé ustanovení ruší, jako rozhodnutí, jímž se návrh na zrušení zamítá. Stejně tak přinejmenším stejnou závažnost má pozitivní i negativní rozhodnutí o tom, zda se prezident republiky dopustil velezrady nebo rozhodnutí o výše uvedeném usnesení Parlamentu.

⁵ Za předpokladu, že by se hlasování účastnilo minimální kvórum desíti soudců, z nichž osm by se vyslovilo pro zrušení usnesení a dva pro zamítnutí návrhu na jeho zrušení.

Autorka dále tvrdí, že i zamítavé rozhodnutí Ústavního soudu musí být věcně odůvodněno, neboť v „jeho odůvodnění by měla být doložena ústavnost napadeného parlamentního aktu“. Jaký smysl by však takovéto odůvodnění mělo za situace, kdy většina soudců (jako se tomu např. stalo v rozhodování o ústavnosti volebních kaud) nesouhlasí ani se zamítavým výrokem nálezu, natož s jeho odůvodněním?⁶ Má smysl zveřejňovat odůvodnění, které (teoreticky) vyjadřuje názor pouze jediného soudce – soudce zpravodaje? Jakou váhu by takovéto odůvodnění mělo?

Zastávám proto názor, že při stávající praxi Ústavního soudu by v situaci, kdy většina (nikoliv však kvalifikovaná) soudců se vysloví pro zrušení zákona nebo některé jeho části, měl být návrh zamítnut bez věcného odůvodnění s pouhým konstatováním procesního postupu a skutečnosti, že se pro něj nevyslovila potřebná většina soudců a že se proto zamítá.

E. Wágenerová dále uvádí, že Ústavní soud „nikdy nerozhoduje o stanovisku soudce zpravodaje, spočívajícím v návrhu na vyřešení věci způsobem spočívajícím v zamítnutí návrhu“, neboť potřebný počet hlasů soudců pléna se musí dostat pouze návrhu aktivně legitimovaného navrhovatele, nikoliv soudce zpravodaje. Proto také autorka dospívá k závěru, že i v případě rozhodnutí přijímaného na základě právního názoru, odchylujícího se od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu (viz výše uvedený modelový příklad obecně závazných vyhlášek obcí), nejméně devíti přítomnými soudci, je nutno postupovat tak, že byly-li návrhy na zrušení vyhlášek určitého typu zamítány, pak při změně stanoviska Ústavního soudu (tj. v případě vyhovění návrhu na zrušení vyhlášky obce) je nutno získat většinu devíti hlasů. Pokud však Ústavní soud „původně vyhlášky rušil a nyní chce obdobnou vyhlášku „podržet“, ... procesně řečeno návrh zamítnout, nejde z hlediska funkce § 13 zákona o ÚS, o rozhodnutí o podaném návrhu, které je přijímáno na základě právního názoru odchylujícího se od dosavadní judikatury.“ Důvody pro tento závěr autorka shrnuje v klíčových větách, v nichž uvádí, že „funkcí § 13 je totiž výhradně úprava mechanismu, jímž ÚS zasahuje do chodu či výkonu pravomocí a kompetencí jiných ústavních orgánů, resp. vůbec orgánů veřejné moci. Funkcí § 13 oproti tomu není úprava mechanismu, jehož výsledkem je rozhodnutí opačné, tedy rozhodnutí respektující výkon pravomocí a kompetencí orgánů veřejné moci, jimiž byly nadány Ústavou resp. zákony.“

S tímto názorem, aplikovaným na problematiku obecně závazných vyhlášek obcí, nesouhlasím. Představme si totiž jeho praktickou realizaci na modelovém příkladu. Ústavní soud by zrušil (prostou většinou hlasů pléna) deset vyhlášek

⁶ Navíc není vyloučeno, že někteří ze soudců (resp. všichni s výjimkou soudce zpravodaje) by sice souhlasili s výrokem nálezu, nikoliv však s jeho odůvodněním a využili by i svého práva disentu podle ustanovení § 14 zákona o Ústavním soudu.

obcí, které by se vztahovaly např. na povinnost údržby chodníků majitelů nemovitostí. Poté by návrh na zrušení věcně identické vyhlášky zamítl – a podle autorky by k tomuto rozhodnutí stačila opět prostá většina hlasů pléna. Dalšímu návrhu by plénum opět vyhovělo a vyhlášku zrušilo – jaká většina by však byla potřebná? Prostá (protože v minulosti už tak Ústavní soud v deseti případech rozhodl) nebo kvalifikovaná (protože se jedná o zásah do kompetencí orgánů veřejné moci a jednou už Ústavní soud postupoval srovnatelně)? Postup, naznačený E. Wagnerovou, by – podle mého názoru – ve svých důsledcích mohl vést ke značné právní nejistotě a k nepředvídatelnosti rozhodování Ústavního soudu. Funkcí té části ustanovení § 13 zákona o Ústavním soudu, pojednávající o nutnosti kvalifikované většiny devíti hlasů v případě odchýlného stanoviska, totiž není „výhradně úprava mechanismu, jímž ÚS zasahuje do chodu či výkonu pravomocí a kompetencí orgánů veřejné moci“, nýbrž nic více a nic méně než jakási *pojistka, zaručující kontinuitu, stabilitu a předvídatelnost rozhodování Ústavního soudu*. Zákon proto nehovoří o tom, že většina devíti hlasů je nutná, pokud Ústavní soud zasahuje do kompetencí jiných orgánů, tj. jeho smyslem není jeho *vnější působení*, ale právě naopak zákon předvídá případy, kdy Ústavní soud dospěje k odlišným závěrům, než judikoval dříve, tj. *došlo k názorovému posunu uvnitř samotného soudu*.

Názor E. Wagnerové ohledně respektování výkonu pravomocí a kompetencí orgánů veřejné moci navíc v případě obecně závazných vyhlášek obcí zcela neodpovídá realitě. Ústavní soud totiž již několikrát judikoval, že sporné vyhlášky nebyly vydány v přenesené ani v samostatné působnosti obce, protože k jejich vydání obce neměly zákonné zmocnění a přesto jimi stanovily povinnosti občanům. Ústavní soud tedy dospěl k názoru, že obce vůbec *neměly právo tyto vyhlášky (resp. jejich napadené části) vydat* a – z tohoto pohledu – proto nelze tvrdit, že by Ústavní soud do jejich pravomocí a kompetencí zasahoval.

3. NÁLEZ ÚSTAVNÍHO SOUDU PL. ÚS 17/97 (VYHLÁŠKA MĚSTA SLATIŇANY)

Jestliže jsem se pokusil polemizovat s celou řadou názorů E. Wagnerové, obsaženou v jejím příspěvku, v otázce citované vyhlášky se ní zásadně shodují, když tvrdí, že „návrhu bylo přesto, dosti nepochopitelně a zřejmě i v rozporu se zákonem, vyhověno a vyhláška byla zrušena.“

Ve věci, označené v názvu této kapitoly, hlasování pléna Ústavního soudu totiž skončilo tak, že se pro zamítnutí návrhu na zrušení některých ustanovení vyhlášky

vyslovilo šest soudců a stejný počet šesti soudců se vyslovil pro její zrušení. Tento výsledek hlasování Ústavní soud vyložil tím způsobem, že nutno „větu druhou ustanovení § 13 zákona o Ústavním soudu ve vztahu k ustanovení věty první ... interpretovat ve smyslu normy speciální“. „Obsahem přijatého rozhodnutí je pak stanovisko té části pléna, jež setrvává na dosavadním právním názoru, a to i v tom případě, když takovéto rozhodnutí vede ke zrušení obecně závazné vyhlášky obce nebo podzákonného právního předpisu.“

Souhlasím s názorem, že věta druhá § 13 zákona o Ústavním soudu představuje ve vztahu k větě první speciální ustanovení. Vztah mezi oběma větami však není možno chápat jako vztah konkurující, kdy uplatnění jedné z obou vět vylučuje uplatnění věty druhé. Právě naopak, věta první, upravující princip, podle něhož „rozhodnutí pléna je přijato, jestliže se pro ně vyslovila většina přítomných soudců“, představuje obecné východisko, které je větou druhou (tj. požadavkem kvalifikované většiny devíti soudců v taxativně uvedených případech) pouze *modifikováno*, nikoliv vylučováno. To znamená, že ustanovení § 13 zákona o Ústavním soudu je nutno interpretovat tak, že ke každému rozhodnutí pléna je zásadně potřebná většina přítomných soudců; v taxativně uvedených případech je však nutno většiny kvalifikované. Zvolený postup pléna Ústavního soudu proto pokládám za nanejvýš problematický.

Pokud v této věci Ústavní soud upřednostnil „dosavadní právní názor“ a „princip kontinuity a stability vlastního rozhodování“, lze namítnout, že kontinuitu své judikatury Ústavní soud respektoval pouze z věcného, nikoliv však už z procesního pohledu. Již dříve totiž vyslovil názor, že „z ustanovení § 13 zákona č. 182/1993 Sb. o Ústavním soudu, plyne, že vyhovění návrhu na ... zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení *v první řadě předpokládá, že se pro něj vysloví alespoň 9 přítomných soudců*. Tato podmínka splněna nebyla, neboť kvalifikovaná většina přítomných soudců se ani pro návrh ... ani pro zamítnutí tohoto návrhu nevyslovila. Proto Ústavní soud i návrh skupiny poslanců na zrušení uvedeného ustanovení zamítl, aniž se po materiální stránce zabýval otázkou, zda ustanovení § 27 odst. 8 citovaného zákona je či není v souladu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy“⁷. Citovaný náleze se sice týkal poněkud odlišné situace v tom, že se jednalo o zákon a nyní se jednalo o obecně závaznou vyhlášku obce. Tato odlišnost je v odůvodnění předmětného nálezu navíc zdůrazněna tím, že postup Ústavního soudu akceptoval „princip suverenity lidu, jenž je spjat s presumpcí ústavnosti zákonů“. Zastávám však názor, že princip suverenity lidu se neprojevuje pouze v činnosti ústředních zastupitelských orgánů typu parlamen-

⁷ Pl. ÚS 36/93, in: Ústavní soud ČR: Sběrka nálezů a usnesení, sv. 1., C.H. Beck Praha, 1994, str. 183 a 184).

tu, nýbrž i v poslání a činnosti místních zastupitelských orgánů, které představují orgány územní samosprávy a mají právo – v rámci své samostatné působnosti – vydávat obecně závazné vyhlášky. Je zřejmé, že i u těchto vyhlášek platí princip presumpce jejich ústavnosti, protože při opačném názoru by mohlo být vážně narušeno právní vědomí a právní jistota ve společnosti.

Pokud tedy Ústavní soud preferuje „princip kontinuity a stability vlastního rozhodování“, měl přihlédnout i ke své dosavadní procedurální praxi (k níž mám uvedené výhrady) a poté, co se v plénu prostá většina soudců pro zrušení citovaných ustanovení předmětné vyhlášky nenašla, měl návrh na jejich zrušení z výše uvedených důvodů zamítnout. Protože tak Ústavní soud neučinil, nedodržel v tomto případě nejen svou procedurální judikaturu, nýbrž jsem – z výše uvedených důvodů – přesvědčen o tom, že svým rozhodnutím porušil i zákon (§ 13 zákona o Ústavním soudu).

4. ZÁVĚREM

Je pravděpodobné, že některé moje závěry mohou čtenáři připadat příliš kritické a provokující. Zastávám však – ve shodě s J. Isensee⁸ – názor, že kritické hodnocení je nutno chápat jako „životní elixír svobodomyšlného společenství“, který je prospěšný a státotvorný. To se týká zejména Ústavního soudu, protože ten „nepodléhá institucionální kontrole žádného státního orgánu a o nutnou rovnováhu se musí starat otevřená kontrola pocházející ze společnosti.“

Pokud bych měl tedy na závěr provést velmi stručné shrnutí výše uvedených kritických poznámek, lze uvést:

- A) Názorový střet s E. Wagnerovou vnímám do značné míry jako střet právního pozitivismu, upřednostňujícího zejména gramatický a doslovný výklad před jinými formami interpretace. Jak už jsem uvedl výše, argumentaci E. Wagnerové pokládám za velmi logickou a přesvědčivou a pokud by byla v souladu se stávající zákonnou dikcí, velmi bych prosazoval její realizaci. Rovněž pokud autorka uvádí příklad právní úpravy ve SRN, pokládám tento příklad za velmi pozitivní inspiraci – nikoliv však za argument, jenž by mohl napomoci některému z možných způsobů interpretace sporných ustanovení

⁸ J. Isensee, *Spolkový ústavní soude – quo vadis?*, in: *Právník* 10–11/97, str. 877, český překlad z časopisu *Juristenzeitung* č. 22/1996 V. Güttler. Je pochopitelné, že J. Isensee hovoří o problémech německého ústavního soudnictví. Je však zřejmé, že celá řada jeho myšlenek (včetně citované) má obecnou platnost.

stávajícího znění zákona. Situace de lege lata podle mého názoru svědčí spíše pro takový postup, který předpokládá kvalifikovanou většinu devíti hlasů pléna Ústavního soudu pro *každé rozhodnutí*, tj. nejen pro rozhodnutí vyhovující návrhu na zrušení zákona nebo jeho části.

- B) Ve věci obecně závazné vyhlášky města Slatiňany se domnívám, že Ústavní soud porušil zákon tím, že zrušil část napadené vyhlášky, přestože hlasování v plénu skončilo poměrem hlasů 6:6. Podle mého názoru tímto postupem nejen porušil zákon, nýbrž i svou ustálenou judikaturu. Věřme, že tento případ znamenal pouhý účelový exces, vzniklý obavou z vlastní „nerozhodnosti“ a tím i nebezpečím denegatio iustitiae, a nikoliv precedens do budoucna.